

двора, лежеше господарьтъ му Корнѣй съ разпухната, като тиква, глава, и надута, като греда, ржка. Той слабо стенѣше още, и гърчеше дѣсния си кракъ.

— „Господарю, господарю!“ — наведе се къмъ него Демянъ.

Но господарьтъ му не можеше ни дума да отговори и само необикновено скимтѣше прѣзъ дебелитъ, надути устни, които закриваха цѣлата му уста.

Стекоха се люде, изтеглиха Корнѣя на двора, облѣха го съ вода, заловиха да го разтриватъ. Той дойде малко на себе си, отвори дѣсното охапано око и веднага видѣ, какъ

надъ двора се спуща щъркътъ и въ клюна си държи нѣщо, което се гърчеше.

— „Още ли?! — помисли Корнѣй. — Малко ли ти е? Не ще прѣживѣя азъ, Господи, моята вина...“

Видѣха людетъ какъ щъркътъ подлетѣ къмъ счупеното прозорче и какъ хвърли змия въ стаята.

А Корнѣй заплака, дигна ржка къмъ челото, като да искаше да се прѣкръсти, ала не достигна: ржката му се отпусна на грждитѣ. Чу се дълбока въздишка — и Корнѣй не бѣ вече между живитѣ.

Г. Горна-Орѣховица.

Отъ руски прѣведе: Цв. Шив. ровъ.

МЖЧЕНИЦИ НА НАУКАТА¹⁾.

(Разказъ — отъ Андрей Протичъ, — за юноши).

Тъкмо срѣщу Петровъ-денъ отъ Кюстендилъ пристигна братовчедъ ми Милѣ²⁾. Нѣмаше врѣме да го разведа изъ града, изъ мѣстата, гдѣто азъ и другаритѣ ми се събирахме да играемъ, но за това пѣкъ ний си легнахме, ужъ за да си отпочине уморения Милѣ, веднага щомъ тате дойде, щомъ вечеряхме.

Легнали на кревата, подпрѣли глава съ лакътъ, ний двамата прѣстояхме въ тъмно цѣлата нощъ. Азъ му разправихъ за другаритѣ си, за училищнитѣ слуги, за учителитѣ и за всички наши подвизи прѣзъ годината. Когато и менъ се доспа, Милѣ попита:

— Ами ще минешъ ли у трети класъ?

— Не знамъ.

— Ихъ, да минешъ. Да не получишъ нѣщо безъ-общи редъ? попита той уплашено.

И азъ се уплашихъ. Ако остана въ втори класъ, другаритѣ ми ще минатъ въ трети, тѣ скоро ще ме забравятъ, а азъ безъ тѣхъ какво ще правя? Ако получа безъ-общи редъ, тате ще ме кара цѣла ваканция да седя въ кѣщи, да уча, да се подготвямъ по слабитѣ прѣдмети. Нито съ другаритѣ си, нито съ Милѣ ще мога да играя тѣй, както си искамъ, и както си се наговаряхме.

На другия денъ Милѣ дойде съ мене до гимназията и изъ пѣтя сѣ ме питаше:

— Ама нали нѣма да получишъ втори редъ, нали нѣма да имашъ слабо по нищо?

Азъ му отговаряхъ — не знамъ — и ме бѣше срамъ и страхъ.

¹⁾ Тоя разказъ извличаме изъ неиздадената книга „Пакостници“, разкази изъ пѣрвитѣ юношески години, написана отъ Андрей Протичъ. Ние ще помѣстимъ нѣколко отъ тия разкази, а по-сетнѣ, навѣрно, ще издадемъ въ отдѣлна книга всичкитѣ — илюстрирани.

²⁾ Галено казано отъ името Михаилъ на кюстендилско наречие.